

χώρας, τή γεροσύνη αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ταμείου, πού ἀπό τή μιὰ μεριά παίρνει, δυὸ σήμερα κι ἀπὸ τὴν ἄλλη χάνει πέντε γιὰ πάντα ;

— Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς διοικήσεως, ἡ μὴ προστριβή τῆς δικαιοσύνης, σοῦ λένε καὶ παρουσιάζουνε οἱ μεγαλοϊδεάτες τῶν καταργήσεων καὶ καμπόσοι μαρκήσιοι ὑπάλληλοι, πού δὲν ξέρουμε ποῦθε βραστάει ἡ σκούφι τους, πού μπήγουνε τίς φωνές ἀμασὰ λαβουνοὺς μιὰ δικταγὴ νὰ τραβηχτοῦνε ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου ἢ ἀπὸ καμιά ἄλλη ἁμορφὴ ἐπαρχιακῆ φωλιά καὶ νὰ θυμηθοῦνε πὼς ζούσανε οἱ πατεράδες τους κι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, δὲ θῆκι πολὺς καιρὸς. Αἰ λοιπὸν σοῦ λέω κ' ἐγὼ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναξιοπρέπεια τῆς διοικήσεως καὶ τὸ τρίψιμο τῆς δικαιοσύνης ὅπως τὸ παρασταίνετε, εἶναι ἡ σωτηρία τῆς πολιτείας, τὸ βᾶσταμα τοῦ Κράτους καὶ τὸ πλοῦτος τῆς χώρας, ἂν Πολιτεία καὶ Κράτος καὶ Χῶρα δὲν εἶναι μόνο ἡ Ἀθῆνα κι ὁ Πειραιάς, ἀλλὰ ὅλες οἱ πόλεις, κεφαλοχώρια καὶ χωριά τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Κι ἂν δὲ σπουδάσατε πολιτικὴ καὶ οικονομικὴ ἐπιστήμη κι ἂ διεθαλάξετε κανένα σπουδαιότερο περιοδικὸ ἀπὸ τίς τελευταῖες ὥρες μὲ τὰ μεγάλῃ γράμματα, ρωτήστε νὰ μάθετε τί γίνεται στ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου καὶ τῶν κληδοικητῶν Κρατῶν τῆς Ἑυρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Αὐτὴ ἡ διάθεση καὶ ἡ ὄρεξι καὶ ἡ τάσις τοῦ νὰ τραβιέται ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ μικρότερα στὰ μεγαλύτερα μέρη ἢ κέντρα, ὅπως λένε, ἀπὸ κεντρὸ παρατηριέται, μὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἔλαβε μεγάλη ἐξάπλωση, κατάντησε ἐπιδημία. ἔλαβε καὶ τ' ὄνομά της μάλιστα urbanisation, καὶ χωρὶς μεγάλη συζήτηση χαρακτηρίστηκε ἀρρώστεια, ἀφοῦ εἶδαν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ δημοσιολόγοι ἐπιστήμονες καὶ ἰατροὶ ἐκείνων τῶν τόπων τ' ἔσχημα ἀποτελέσματά της, τὴ φυλλοξέρα καὶ τὴν ἐρήμωση, τὴν ξεπούληση καὶ κατὰστροφὴ τῶν ἐπαρχιακῶν περιουσιῶν, πού τὸν ἀντίχτυπο αἰσθάνονταν κάθε μέρα καὶ περισσότερο τὸ Κράτος. Πολὺ δὲ περισσότερο οἱ ἀρχὲς καὶ οἱ ὑπεύθυνοι τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐζήτησαν λοιπὸν νὰ εὑρουν καὶ τίς αἰτίαι τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς, τὰ μικρόβια, καὶ εἶδαν πὼς εἶναι πάλι οἱ ἁμορφίαι, τὰ γλέντια, οἱ διασκεδάσεις, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, τὸ εὐκολώτερο βρέσιμο ἐργασίας ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ξεδουλέματος στὶς μεγάλες πολιτεῖες καὶ μέρη, πού, ὡς οἱ στραβοὶ στὸν Ἄδην, τραβιούνται ἀπὸ τὰ μικρότερα. Βάλληκαν λοιπὸν νὰ δυναμώσουν αὐτὸν τὸν ἐξασθενημένον ὄργανισμὸ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπὸ τὴ μιὰ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματίαι ἀξίας . . . 400,000 πρέχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμματία ἀξίας δραχμ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξῶντα ἀριθμ. 1. 25,000 ἈΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ πρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέρατον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ καὶ ὑπ' αὐξῶντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ πρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως

1	ἐξ	80,000	80,000
1	ἐξ	20,000	20,002
2	ἀπὸ	2,800	8,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
18	ἀπὸ	400	6,000
28	ἀπὸ	200	8,000
1980	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1919, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ; Ἰπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθῆνας.
Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

μεριά οἱ μεγάλοι καὶ καλοὶ γιατροὶ τῆς Πολιτείας οἱ ἀληθινοὶ πατεράδες πού ἀγκαπάνε τὸ ἴδιο δλα τους τὰ παιδιά, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ τοπικοὶ ἀρχόντοι· οἱ νομοὶ—πού εἶναι νομοὶ—καὶ οἱ δῆμοι μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία, μὲ κάθε ἐξοδὸ νὰ ἁμορφῶνουν τὸν τόπο τους, νὰ κάμουν ἔργα, θέματα, γλέντια, διασκεδάσεις καὶ αὐτοὶ νὰ ἐτοιμάζονε δυνατὴ καλοπέραση γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βραστάξουν τοὺς κατοίκους στὸν τόπο τους, τὰ παιδιά τους στὸ ἔσον τὸ δυνατό ἀνετο καὶ ἁμορφσυγριμένο σπίτι τους. Ἐνοεῖται πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκολο πρᾶμα ἔτσι γενικά νὰ γίνη καὶ μὲ τὰ ἴδια μέσα παντοῦ. Κοίταξαν λοιπὸν νὰ ἴδωμεν τί ἐξαιρετικὸ πλεονέκτημα, τί ἐξαιρετικὴν ἰδιότητα φυσικὴ ἢ καὶ φικιστὴ παρουσιάζει κάθε τόπος· τί σφραγίδα—cachet, ὅπως τὴ λένε—ἔχει, καὶ προσπαθοῦνε πὼς ν' ἀναπτύξουνε αὐτὴ τὴν ἰδιότητα. Εἶναι ἐμπορικὸς, βιομηχανικὸς ὁ τόπος; τί εἶναι κείνο πού μπορεῖ νὰ βραστάξη καὶ νὰ κάμη νὰ πάη μπροστὰ τὸ ἐμπόριο, ἢ βιομηχανία; Εἶναι παραθαλάσσιος, ἔχει λιμάνι, τὸ λιμένα του, τὰ μπάνια του, μὲ χοροὺς καὶ νυχτατούρια; Βγαίνουνε κοντὰ πούθεν τὶ ἴποτις παλιόνερα μὲ θειάφι ἢ σόδα καὶ ἀτμούς καὶ τέτοια; Φῶνις, κακὸ, νερὰ ἰαμακτικά,

πάρκα, σενατόρια, δικτακιάτες. Κεὶ δρόμους παντοῦ καὶ πλατεῖες καὶ θέατρα καὶ μουσικῆς καὶ κακὸ σὲ κάθε κατάλληλη ἐποχῇ. Το δὲ κράτος ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τί κάνει; Ἐπίσχυση σ' ἄλλα αὐτά, δρόμους, συγκοινωνία, βοήθειαι καὶ δοσίματα ἀκόμη. Καὶ βᾶσταμα καὶ ὑποστήριξη τοῦ ξεπεσμοῦ ὅσο παίρνει. Ἐκατὸ πόλεις στὴ Γαλλίαι παρουσίασε ἡ τελευταία ἀπογραφή της μὲ πληθυσμὸν κάτου ἀπὸ 5,000· αὐτὲς πιδὸν πολὺ ἐξαίτιας ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν εἶναι χωριά, 2,000, 1,000 κατοίκους ἢ κάθε μίαι. Ἡ Πολιτεία ὅμως, γιὰ νὰ μὴν ἀποξενώσῃ, τίς ἀφίνει κάθε μίαι τὴν ἰδιότητά της γιὰ πόλη διατηρώντας τὴν ἢ ὡς πρωτεύουσαν ἐπαρχίας, ἢ μὲ εἰρηνοδικεῖο, ἢ μὲ δικαστήριον, ἢ μ' ἄλλο εἶγε ἀπὸ μίαι ἀρχῆς μεγαλουσιάνικῃ, ἂν καὶ κείνη τῆς Πολιτείας ἢ διοικητικῆς τῆς δικίσεως καὶ ἡ δικαστικῆς τῆς ἀξιοπρέπειαι καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ρεζιλικῆς θεωρίαι, ἀλλ' οἱ οὐσιαστικῆς ἀνοήσιαι τῆς ὑπαγόρευαν νὰ τὰ καταργῆ.

Ἐμεῖς τί κάνομε σὲ δυοῖαι ἢ ἀνάλογαι περίστασαι; Καταργοῦμε ἐπαρχεῖαι, καταργοῦμε νομαρχεῖαι, καταδικάζομε τὰ δικαστήρια, καταργοῦμε εἰρηνοδικεῖαι, βυζαίνομε τοὺς δήμοιαι καὶ ἀρκεζομε

θυσιμέναι καὶ κρατῆσαι τὴν ἀνακπνὴ τῆς ἢ Χρυσούλαι νὰ μὴν τὴν ζυπνῆσαι, νὰ μὴν τῆς ἀγγίξει καὶ πεταχτεῖ ἀπάνω καὶ μπήξει τίς φωνές καὶ τὰ γέλοια καὶ κάμη χίλιαι κομμάτια τὴ σιωπὴ τὴ λειτουργικαία πού κρατοῦσαι ὅλα τὰ πρᾶμα γύρω ἀσάλευτα κ' εὐλαβητικαία. Τόσο ἀσάλευτα καὶ τόσο εὐλαβητικαία πού μὴτε οἱ κουρτίνας, μὴτε ἡ λάμπα, μὴτε οἱ ταντέλαι, μὴτε ὁ Ὅρεστῆς τολμοῦσαι νὰ πέρουνε τὴν ἀνακπνὴ τους γιὰτὶ νοιώθαινε Κάποιοι μέσα στὴν κάμερα νὰ κάθεται μ' ἀπανωτάλλο τὸ πῶδι του, Ἄφέντης.

Ἐῖτανε ὁ Θάνατος πού καθότανε στὸ προσκεφάλαι τῆς Χρυσούλαι καὶ τὴν κύταζε μὲ μάτια νυσταγμένα.

X

Σήμερα ἡ ἀνακπνὴ τῆς Χρυσούλαι εἶναι πιδὸ λαχανιασμένα καὶ πιδὸ ἀνώμαλη καὶ τὴ συντρέφει τώρα ἕνα ροχαλητὸ τσιρηχτὸ ἀγωνίας. Τὰ δάχτυλα τῆς Χρυσούλαι σπασμωδικαία κινοῦνται μέσα στὸν ἀέρα, σὰ νὰ θέλουσαι νὰ σταματήσαι τίποτα, σὰ νὰ θέλουσαι νὰ διώξουσαι Κάποιοι ἀπὸ τὸ προσκεφάλαι τῆς καὶ νὰ παρακαλέσαι καὶ νὰ τοῦ ποκλαυτοῦσαι.

Τὸ πρῶτοπὸ τῆς εἶναι γαλακτῆ, τὸ δερμαί τῆς ψυχρὸ, κ' ἕνας ἵδρος πηχτὸς περιχύνει ὅλο τῆς τὸ κορμὶ καὶ μουσκνεῖαι τὰ προσκεφάλαι, τὰ ροῦχα, τὰ σεντόνια. Ἀπὸ τὸ στόμαί τῆς τὸ σφιγμένο, ἀπὸ τὰ δόντιαί τῆς κλειστά βγαίνει κάποιο ἀνκρῆρο φύσημα—ὡς ἀγκομαχητὸ μικροῦτσικου πουλίου.

Εἶναι σὰ μεσοκομισμένα. Μιὰ ἀντάραι θολὴ εἶναι μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτιαί τῆς, μιὰ νάρχη πέφτει ἀπάνω τῆς, λῆσαι καὶ πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία ἢ Χρυσούλαι. Καὶ δίπλαί τῆς ἕνα μπουκέτο κρίναι πεθάνουσαι κι αὐτά.

Ὁ γιατρός εἶπε σήμερα πὼς δὲ θὰ ξανάρθει πιδὰ.

Ἀποπάνω τῆς ὁ Ὅρεστῆς ὀλομόναχος. Δὲν μποροῦσαι νὰ σκεφτεῖ τίποτα· κρατοῦσαι μόνο τὰ χέριαί τῆς Χρυσούλαι καὶ σὴπαινε.

Τὸ παρᾶθυρο εἶτανε ἀνοικτὸ κ' εἵμπαινε μέσα ἕνα κομμάτι οὐρανὸς, γλυκῆς καὶ ἁμορφος, ὡς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πρῶτὸ ὅλο εἵμπαινε ἀλαφροπατώντας μέσα κ' εἶτανε ἁμορφος κ' ἥρημο ὡς τὴν Καλοσύνη καὶ πήγαινε κι ἀνέβαινε στὸ κρεβάτι τῆς Χρυσούλαι καὶ τῆς φιλοῦσαι τὰ μαλλιαί καὶ τὰ χέριαί, σὰ νὰ τῆναι καμιαί τῆς ἀδερφή.

Ἡ Χρυσούλαι θαμπὰ, θαμπὰ, ἔβλεπει στὸ νοῦ

τῆς πὼς πεθάνει. Ποτὲ δὲ φανταζότανε πὼς μποροῦσαι νὰ πεθάνει κανεῖς τόσο ἥσυχα, σχεδὸν τόσαι εὐτυχισμένα. Τῆς φκινότανε πὼς τῆς εἶχανε ἀνοίξει οἱ φλέβαις ὅσαι κι ἀπομῆσαι τους ἔτρεψη ἡ ζωὴ τῆς καὶ χυνότανε ἀπάνω στὸ κρεβάτι καὶ ξεχειλίλαι καὶ λιμνάζαι κάτω στὸ πάτωμα καὶ κυλοῦναι ἀπὸ τίς σκᾶλαι ἀργαί καὶ σταλαχταί—σὰ μῆλαι χυμῆνο.

Ἦρθε ὕστεραι τὸ Μεσημέρι.

Κρατοῦσαι τὸ χέρι τοῦ Ὅρεστῆ κ' εἶτανε γερομένη δεξὰ καὶ κύταζε ἀπὸ τὸ πκράθυρο. Ὁ ἥλιος ἀπὸτῶ δυνατὸς καὶ ἁμορφος καὶ πάντα νέος καὶ πάντα σκληρός. Κ' ὑψωθήκανε θολὰ στὸ νοῦ τῆς, ὡς κυπαρίσσαι μέσα στὴν καταχνιαί, οἱ γονεοί τῆς, τ' ἀδέρφιαί τῆς, κ' ὕστεραι πέρασαι ἀποπάνω τῆς σὰ σύννεφο βκρὶ ὁ Ὅρεστῆς καὶ τοῦσαι σκέπσαι ὅλους μ' ἕνα μεγάλο-μεγάλον ἥσκιο.

Κ' ὕστεραι δὲν ἔβλεπει τίποτα. Τίποτα· κατὶ γραμμῆσαι μόνο ἀπαλῆσαι ὡς τ' ἀττικαί βουναί καὶ ἀποπάνω τους κατὶ γαλακτῆσαι πρᾶμασαι, σὰ μενεξέδες ἢ μουσικῆ.

Ἐἶγε ἀνοικτὰ τὰ μάτιαί τῆς καὶ κύταζε, ἀσάλευτη.

Ὅτ ἤθελε νὰ κλάψαι μερικά ἀκόμα δάκρυα πού τῆς εἶχανε ἀπομῆσαι, μὰ δὲν μποροῦσαι. Δὲν εἶγε τῆ

δλα τους τὰ εισοδήματα καὶ δὲν τοὺς ἀφίνομε τὸ μέσο οὔτε ἐνκ δρομάκι νὰ τιάξουνε, ἀφίνομε τὴν κοινότητα χωρὶς ὄργανισμό καὶ χωρὶς κανένα πόρο νὰ ξεβρωμίση τὸ χωριὸ τῆς ἢ ν' ἀνοίξη κανένα πηγάδι, τὴν ἐνορία χωρὶς καμιά ὁδηγία καὶ φιλοτιμητὴ νὰ σάξη καὶ συγυρίση τὴν ἐκκλησιά τῆς, φέρνομε καὶ προξενούμε φευγιδὸ δηλαδή καὶ τὴν ἐρήμωση ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες, σπέρνομε ἀλάτι πέρα γιὰ πέρα κ' ὑπερα θέλομε ν' αὐξήσομε τοὺς πόρους τοῦ Κράτους.

Ποιὸ εἶναι πιά αὐτὸ τὸ Κράτος; μὲ ρωτᾷει ὁ συνομιλητῆς μου.

Βλέπω ὅτι ξέφυγα πολὺ ἀπὸ τὴ Μάνη καὶ τὸ Γύθειό μου καὶ πρέπει νὰ γυρίσω στὸ δρόμο μου, —ἀλλὰ στὸ κατοπινοὺ γράμμα μου.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΠΑΛΙΑΠΗΔΑΣ

Ο,ΤΙ ⊗ ΒΛΕΠΕ

— Στὸ ποίημα «Promethée» τοῦ κ. P. Baudry ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ περασμένο φύλλο πρέπει νὰ διορθωθεῖ τὸ c l o n a (στίχος 4) εἰς c l o u a καὶ ὁ στίχος νὰ διαβαστεῖ ἔτσι :

Et me cloua sur le Caucase des douleurs

— Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ κ. Βενιζέλου πάσανε ἀμέσως καὶ τὰ «Ἀνάγκη εἰλικρινείας» τοῦ «Στρ. Συνδέσμου». Εἶταν καιρὸς πιά.

— Ὑστερ' ἀπὸ δύο φύλλα, θὰ ἐξακολουθήσομε ταχτικά πιά νὰ βάζομε εἰς κάθε φύλλο «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου», ποὺ ἀναγκαστήκαμε νὰ τίς σταματήσομε γιὰ μερικὸ καιρὸ, γιὰτὶ εἰντούσαν πιασμένα εἰς ἄλλη δουλιὰ τὰ καινούρια ψηφιδὰ ποὺ τυπώνονται.

— Τῆλλο Σάββατο, τριάντα τοῦ Γενάρη, στίς 6 τὸ δειλινοῦ, ὁ συνεργάτης μας Ρήγας Γκόλφης θὰ διαβάσει στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά» καινούρια του ἀνέκδοτα τραγούδια.

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κερικῆς θὰ δημοσιεύσομε στὸ «Νουμά» μιὰ πολυσελίδη μελέτη τοῦ κ. Μανόλη Καλομοίρη μὲ τὸν τίτλο «Γιὰ Ὁδεῖα καὶ γιὰ τ' Ὁδεῖον».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Alt. st. Off. Λάβετε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.— κ. R. Bar. στὸ Rouen. Λάβετε τὴ συντρομὴ τοῦ 1909 κ' εὐχαριστοῦμε.— κ. M. Log. στὴ Γενέθη. Λάβετε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

δύναμη νὰ σηκωθεῖ, νὰ ἐπιθυμήσει τὴ ζωὴ, νὰ φωνάξει, νὰ διαλαλήσει πὼς εἶναι ἀδικο καὶ κρῖμα νὰ πεθάνει τόσο νέα καὶ νὰ τρέξει στὴν πόρτα καὶ νὰ σταματήσῃ τὴ Μοῖρα ποὺ στεκότανε στὸ κατώφλι καὶ προχωροῦσε, καὶ προχωροῦσε.

Πέθαινε ἀθύρβρα, ἀθύρβρα, σὰ μιὰ δύση, πέθαινε σὰ μιὰ πεταλουδίτσα μῶβ.

Καὶ δίπλα τῆς ὄρθιος, ἀνάμεσα τοῦ Χάρου καὶ τῆς Χρυσούλας, ὁ Ὁρέστης μὲ σκυμένον, ὑποκαγμένο τὸ κεφάλι, ἔκλαιε.

Ὡ! πὼς πεθαίνουνε οἱ νέοι! Πὼς εἶναι δυνατό νὰ πεθαίνουνε οἱ νέοι! Καὶ πὼς δὲ σηκώνονται ἀπάνω στὰ κρεβάτια νὰ τραντάξουνε τὸν κόσμον, πὼς δὲν κατεβαίνουνε σφιχτοζωσμένοι καὶ ἀτσαλαδύναμοι στὰ μαρμαρίνα ἀλώνια καὶ νὰ βουήσῃ ἡ γῆς ἀπὸ τὸ χροσπαλεμό.

Ἡ Χρυσούλα πέθαινε χωρὶς διαμαρτυρίες, χωρὶς φωνές.

Κι ἀπόξω ἀπὸ τὸ παράθυρο—ὦ! τὴ φρικώδη ἀδιαφορία, τὴν ἀδέξιατη ποὺ δείχνουσε στοὺς πόνοους μας ὁ ἥλιος κ' ἡ θάλασσα καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ βουνά!—ἀπόξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ μεσημεριάτικη ὥρα τοῦ καλο αἰριοῦ περνοῦσε καὶ ὄργιζε. Ὁμίε, τί ἀδιάφορη καὶ τί σκληρὴ εἶναι ἡ ζωὴ σ' ἐμᾶς—κ' ἐμεῖς πόσον τὴν ἀγαποῦμε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1909

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Table with financial data for the bank, including assets and liabilities. Total assets: Δρ. 14,819,894.14. Total liabilities: Δρ. 14,819,894.14.

ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΙΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1909 ΠΡΟΣ ΤΟ 1908

Table comparing work in 1909 and 1908. Total work in 1909: Δρ. 4,617,044.96. Total work in 1908: Δρ. 5,818,020.05.

Αἰ εἰς χρυσὸν μερίδες ὑπελογίσθησαν πρὸς δραχμὴν μιάν ἑκάστον φράγκον.

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909

ΧΡΕΩΣΙΣ

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

Table showing profits and losses for the second half of 1909. Total profits: Δρ. 285,608.02.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909 ΔΡΑΧΜΩΝ 56,276.25 ΩΣ ΕΠΕΤΑΙ:

Table detailing the distribution of profits. Total distribution: Δρ. 56,276.25.

Τὸ μερίσμα πληρώνεται:

Ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸν Κεντρικὸν Καταστήματι μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ παρόντος Ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς τῶν μετόχων Συνελεύσεως, καθ' ἡμέραν δευτεροήμερον ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Εἶναι δὲ ἀπληλλογμένοι τὸ μερίσμα τοῦ φόρου καὶ τοῦ δικαιοῦτος χροσσήμου, ὡς προαναβηθέντος ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ Δημόσιον.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 31 Δεκεμβρίου 1909.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΙΟΝ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ